



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 251/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Petrom Kubinom, advokátom, Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, Bottova 2A, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/51/2024 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. januára 2025 a doplnenou podaním z 28. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Správneho súdu v Bratislave (ďalej aj „správny súd“ alebo „súd“) v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd uložil správnenému súdu príkaz konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej doplnenia a príloh vyplýva, že 21. apríla 2024 bola súdu doručená všeobecná správna žaloba, ktorou sa sťažovateľ domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. SPSČ-PO3-2024/001160-010 z 23. februára 2024 o zamietnutí rozkladu sťažovateľa a potvrdení personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 433 z 27. októbra 2023, ktorým bol sťažovateľ dočasne pozbavený výkonu štátnej služby príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky.

3. Zo sťažovateľom opísaného stavu a priebehu napadnutého konania vyplýva, že Úrad na ochranu oznamovateľov (ďalej len „úrad“) doručil 28. júna 2024 súdu návrh na jeho pribratie za účastníka konania (ďalej len „návrh na vstup“). Následne súd uznesením z 15. novembra 2024 prerušil konanie z dôvodu predloženia tam vyšpecifikovaných prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), pričom jeden z členov senátu pripojil k uzneseniu svoje odlišné stanovisko.

4. Dňa 22. novembra 2024 vzal úrad späť svoj návrh na vstup do konania. V späťvzátí uviedol názor, že predložené prejudiciálne otázky nenapĺňajú predpoklady v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, a to predovšetkým z dôvodu, že okruh účastníkov v správnom súdnom konaní nie je otázkou únieového práva, ale vnútroštátneho práva. S ohľadom na to úrad vníma predloženie prejudiciálnych otázok a prerušenie konania za neadekvátne a nedôvodné predĺženie rozhodovania vo veci samej, a preto z dôvodu, aby sa riešením procesného sporu o jeho účasti nepredlžovalo napadnuté konanie, vzal svoj návrh späť.

5. Uznesenie o prerušení konania nadobudlo právoplatnosť 19. novembra 2024 a toho istého dňa boli prejudiciálne otázky predložené Súdnemu dvoru, ktorý podaním zo 6. januára 2025 adresovaným právnenému zástupcovi sťažovateľa potvrdil ich doručenie a vyzval ho na zaujatie stanoviska k návrhu. Prejudiciálne konanie pred Súdnym dvorom vedené pod sp. zn. C-797/24 stále prebieha a napadnuté konanie je z tohto dôvodu naďalej prerušené.

6. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti priložil rozhodnutie iného senátu správneho súdu (uznesenie č. k. 3S/50/2024-468 z 11. novembra 2024), ktorým správny súd návrh úradu na vstup posúdil tak, že ho do konania pribral ako účastníka a nepovažoval za potrebné sa v tejto otázke obracať na Súdny dvor a z tohto dôvodu prerušovať konanie.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

7. Proti postupu správneho súdu v napadnutom konaní sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta zbytočné prietahy a argumentuje, že prejudiciálne otázky predložené Súdnemu dvoru nesúvisia s meritom konania, ale výlučne s procesnou otázkou ustálenia okruhu účastníkov správneho súdneho konania. Vzhľadom na to, že úrad vzal späť svoj návrh na vstup v záujme včasného rozhodnutia súdu, podľa názoru sťažovateľa odpadol dôvod na prerušenie konania a súdu vznikla povinnosť v konaní pokračovať.

8. Sťažovateľ dáva ústavnému súdu do pozornosti, že podaním z 29. novembra 2024 navrhol súdu pokračovať v konaní, o ktorom návrhu dosiaľ nebolo rozhodnuté, a poukazuje osobitne na to, že súd navzdory tomuto návrhu zaslal v ten istý deň späťvzatie návrhu úradu na vstup na vyjadrenie sťažovateľovi a žalovanému, čo považuje za ďalší zbytočný úkon a prietah v konaní.

9. Napriek tomu, že obaja účastníci konania sa k späťvzatiu obratom vyjadrili, súd dosiaľ nevydal uznesenie o pokračovaní v konaní podľa § 100 ods. 3 Správneho súdneho poriadku a svoj návrh na začatie prejudiciálneho konania napriek odpadnutiu dôvodu na jeho podanie stále nevzal späť. Prejudiciálne konanie, ktorého vedenie je (ku dňu podania ústavnej sťažnosti dva mesiace, pozn.) podľa sťažovateľa nedôvodné, stále prebieha a napadnuté konanie je z tohto dôvodu prerušené, hoci dôvod na jeho prerušenie už odpadol.

10. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ predkladá odpoveď správneho súdu na výzvu Súdneho dvora zo 16. januára 2025, v ktorom súd uvádza, že na prerušení napadnutého konania a prejudiciálnom návrhu naďalej trvá, čím sa podľa presvedčenia sťažovateľa pokračuje vo vytváraní zbytočných prietahov v napadnutom súdnom konaní. Sťažovateľ poukazuje na absurdnosť a arbitrárnosť v postupe súdu, ktorý na jednej strane Súdnemu dvoru tvrdí, že úrad síce účastníkom súdneho konania nie je, ale zároveň sa ako účastník, ktorého za účastníka označuje zákon, nemôže svojho účasti vzdať.

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti systematicky a zrozumiteľne uvádza, v čom spočíva naplnenie predpokladov prípustnosti ústavnej sťažnosti a v čom vidí splnenie predpokladov na vyslovenie porušenia namietaných práv. Zbytočné prietahy mali podľa sťažovateľa vzniknúť v dôsledku zjavne nesústreďenej činnosti súdu v štádiu po podaní žaloby, a to konkrétne pri vydaní uznesenia o prerušení napadnutého konania a pri následnom postupe súdu, resp. jeho nečinnosti po odpadnutí dôvodov prerušenia konania.

12. Ďalej zdôrazňuje mimoriadny význam rozhodnutia súdu a skorého nastolenia právnej istoty vzhľadom na to, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie, ktorým bolo sťažovateľovi ako dlhoročnému vyšetrovateľovi znemožnené vykonávať štátnu službu policajta (aktuálne už viac ako rok). Sťažovateľ je nútený zdržiavať sa v služobnom čase v priestore bydliska, nemá nárok na dovolenku s rodinou a poberá služobný plat iba vo výške blízkej minimálnej mzde. Toto rozhodnutie, ako tvrdí sťažovateľ, minister vnútra navyše vydal v zjavnom rozpore so zákonom, keď si k nemu nevyžiadal predchádzajúci súhlas úradu, za čo mu bola právoplatne uložená sankcia. Intenzita spôsobenej ujmy na právach sťažovateľa a konkrétne okolnosti tohto prípadu majú tiež vplyv na výšku požadovaného finančného zadosťučinenia.

13. Podľa sťažovateľa správneho súdu ako inštitúcii veľmi nesvedčí, ak o skutkovo a právne totožných otázkach rozhoduje rôzne a rozporuplne, a preto mal byť tento odklon súdu od skoršieho rozhodnutia náležite odôvodnený, čo sa v jeho prípade nestalo.

### **III.**

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že postupom správneho súdu pri prerušení napadnutého konania, ktorý sťažovateľ označuje za zjavne neefektívny, ako aj následnou nečinnosťou súdu došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04). Z relevantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

17. Dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj absencia zistenia možnosti vysloviť porušenie označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014).

18. Zo samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že v čase jej predbežného prerokovania trvá napadnuté konanie pred správnom súdom trinásť mesiacov. Vzhľadom na to ústavný súd konštatuje, že v tomto čase stav právnej neistoty sťažovateľa nenadobudol takú intenzitu, ktorá by viedla k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. obsahovo zhodného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rovnako rozhodol v obdobných veciach v správnom súdnom konaní: 30 mesiacov trvajúce konanie a 22-mesačná nečinnosť po doručení vyjadrení (IV. ÚS 549/2024), 28 mesiacov trvajúce konanie a 16-mesačná nečinnosť po rozhodnutí o návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe (IV. ÚS 547/2024), 26 mesiacov trvajúce konanie s viacerými kratšími obdobiami nečinnosti (III. ÚS 389/2024) a len jeden procesný úkon uskutočnený počas 16 mesiacov trvajúceho konania (III. ÚS 82/2025).

19. Ústavný súd, súc si vedomý, že je výlučným právom všeobecného súdu, ktorý vec prejednáva, aby posúdil potrebu podať návrh na začatie prejudiciálneho konania, ako aj relevantnosť otázok, ktoré Súdnemu dvoru položí, a následne trval na jeho rozhodnutí, ale zároveň zdôrazňuje, že podľa § 5 ods. 7 Správneho súdneho poriadku je povinnosťou súdu postupovať v konaní tak, aby konanie pred ním bolo rýchle a hospodárne. Správny súd sám určuje poradie jednotlivých procesných úkonov, ale v zmysle judikatúry ústavného súdu aj neefektívna činnosť súdu môže byť príčinou vzniku zbytočných prietáhov.

20. Vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, momentálna dĺžka trvania napadnutého konania správneho súdu je stále v rámci ústavnej akceptovateľnosti, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. S ohľadom na doterajší priebeh napadnutého konania v závere ústavný súd pripomína, že prípadná následná nečinnosť správneho súdu alebo jeho prípadná následná neefektívna, resp. nesústredená činnosť by mohla založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných prietáhov, čo by mohlo mať za následok vyslovenie porušenia práv sťažovateľa ústavným súdom. V takom prípade by toto rozhodnutie nebolo prekážkou prípustnosti opätovného konania pred ústavným súdom a rozhodovania vo veci samej (*res iudicata*), čo však neplatí pre alternatívu unáhlene opakovaného podania ústavnej sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 27. mája 2025**

**Ladislav Duditš**  
**predseda senátu**